

Ik & mijn Kat

leuke mensen, leuke katten

Bob

Ik zal mijzelf eerst eens voorstellen. Ik ben Kim van Aanholt en op dit moment ben ik 25 jaar jong. Ik ben de trotse poezenmama van mijn lieve Bob.

Toen mijn moeder vorig jaar een nestje kreeg van een wild katje, had ik nooit gedacht daar mijn soulmate te vinden. Mijn moeder zag het wilde katje en haar dikke buik en wilde haar graag helpen met de kittens te wereld te brengen. Daarom probeerde mijn moeder een band te krijgen met het katje. Na vele pogingen kreeg mij moeder eindelijk een kans en samen bouwden mijn moeder en het katje een band op. Mijn moeder heeft een doos neergezet toen ze hoogzwanger was, hopen dat ze haar mocht helpen. Het katje vertrouwde mijn moeder haar kittens toe en beviel van een paar prachtige kittens.

Op een dag, de kittens waren nu op het punt de oogjes te openen, zat ik lekker rustig bij de doos te kijken. Ik keek naar het kleinste rode katertje. Vanaf het moment dat hij geboren was vond ik hem al bijzonder en anders dan de anderen. Ineens deed hij zijn lieve blauwe ogen open. Hij keek mij recht aan en ik voelde een liefde in mijn hart die ik nog nooit gevoeld had. Zo vol warmte, vertrouwen en een gevoel dat ik al mijn liefde aan hem wilde geven. Ineens keek ik naar hem en zei "hallo kleine Bob." (Vroeger vond ik rode katten niet mooi. Ik had nooit gedacht ooit een huisdier te nemen. Dit kleine ventje had

mijn hart gelijk vanaf het moment dat hij mij aankeek gestolen, gelukkig maar!) De dag dat Bob mij aankeek was de mooiste dag van mijn leven.

Regelmatig ging ik bij mijn moeder bij Bob kijken en elke keer kreeg ik de grootste glimlach op mijn gezicht. Het alleen al zien van mijn lieve Bob en bij hem mogen zijn, maakte mijn dag blij en dankbaar. Ik kon uren met hem spelen en knuffelen. Ook kwam hij vaak als klein rood bolletje op mijn schoot liggen en viel dan diep in slaap. Ik wilde nu al voor hem zorgen en van hem houden zoals ik nog nooit van iemand

gehouden had. Ik kon alleen nog maar aan de dag denken dat hij bij mij zou zijn en we eindelijk samen mochten zijn.

Bob kwam na ongeveer 12 weekjes bij mij. Vanaf de allereerste dag dat hij bij mij was, kon ik eindelijk mijn liefde aan hem geven. Hij voelde zich gelijk thuis en ik voelde mij thuishouden bij hem. We leerden elkaar langzaam kennen en elke dag zag ik iets nieuws of iets wat hem zo bijzonder maakte. Langzaam gingen de maandjes voorbij. Bob was zo bijzonder, omdat hij altijd op zijn rugje ging liggen op mijn schoot. Ik mocht hem de hele tijd aaien.

Hier werd hij zelf heel rustig van en genoot nog meer dan ik van dit knuffelmomentje. Het was het moment voor ons beide om even tot rust te komen en te genieten van elkaar.

Bob vond het heerlijk om met mij te spelen. Ik gooide zijn muisje naar de andere kant van de kamer en hij kwam hem terugbrengen in zijn bekje. Vervolgens liet hij hem dan vallen voor mijn voeten en gaf mij een kopje aan mijn been en keek mij aan, zo van "Wil je nog een keer gooien?" Bob kon dit lang volhouden en kreeg er nooit genoeg van. Bob kwam ook elke nacht bij mij slapen. Hij maakte mij rustig. Zijn warmte en liefde tegen mij aan maakte mij zo intens rustig en ik kon veel beter slapen met hem bij mij. Ook het geluid van het spinnen tegen mijn lichaam was het rustgevendste geluid dat ik ooit gehoord had. Ik voelde mij compleet op dat moment. Ik had niets meer nodig en was de gelukkigste poezenmama van de hele

wereld. Ik kon dan echt minuten lang naar hem kijken en hem knuffelen. Het maakte mij zo trots dat ik voor hem mocht zorgen. Ik leefde echt in het nu dankzij hem.

Bob was de zonnestraal in mijn leven. Hij was daar als ik het moeilijk had en het voelde alsof hij mij echt kon horen, of beter gezegd aanvoelen. Ik hoefde niets te zeggen, woorden waren overbodig. Onze band was intens. Zelfs als ik even weg was, voelde ik zijn liefde om mij heen. Het woord 'soulmates' is voor mij het beste woord om onze band en liefde te beschrijven. We vulden elkaar precies aan in alles. Bob en ik leken meer op elkaar dan ik ooit had verwacht. We waren samen het beste team dat je je kan wensen in dit mooie leven. Ik kon mij geen leven meer voorstellen zonder hem. Bob heeft van mij een beter mens gemaakt. Hij gaf mij wijze levenslessen en de liefde die ik nog nooit zo intens gevoeld had. Ik leerde wat liefde eigenlijk was en hoe het voelde. Ook leerde hij mij wat nou

eigenlijk echt belangrijk was en is in het leven. Dankzij hem kon ik elke uitdaging aan in mijn leven. Als het maar met hem was, meer had ik niet nodig.

Helaas is mijn lieve Bob slechts 11 maanden oud geworden. Onverwachts heb ik hem moeten laten inslapen. Ik ben er echt zo verdrietig om, dit verdriet en gemist is niet met woorden te beschrijven. Het raakt echt het diepste van mijn hart en ziel aan. Ik mis hem in alles wat ik doe en wat ik voel. Elke seconde van de dag zonder hem is voor mij 1 seconde teveel. Dit is nu pas 2 maanden geleden. Ik mis hem enorm. De dag dat ik Bob in mijn leven kreeg was de mooiste dag van mijn leven. De dag dat ik hem moest loslaten was de moeilijkste en pijnlijkste dag van mijn leven. Voor Bob voel ik ware liefde, die oneindig is, waar mijn lieve ventje nu ook mag zijn. Ik heb het gevoel dat Bob met een bijzondere reden in mijn leven is gekomen en langzaam begin ik nu te beseffen wat die reden eigenlijk is. Met heel mijn hart kan ik jullie zeggen dat de 8 maanden die Bob bij mij is geweest, de 8 mooiste maanden van mijn leven zijn geweest. Dit omdat ik zo intens gelukkig, trots en compleet was met hem om mij heen en in mijn leven.

Ik wilde dit proberen om hem een laatste en mooi moment in jullie blad te geven. Om hem te bedanken voor zijn intense liefde en mooie en leerzame levenslessen.

Ik hou van jou lieve Bob.